

Lieta C-710/23**Lūguma sniegt prejudiciālu nolēmumu kopsavilkums saskaņā ar Tiesas Reglamenta 98. panta 1. punktu****Iesniegšanas datums:**

2023. gada 22. novembris

Iesniedzējtiesa:*Nejvyšší správní soud* (Čehijas Republika)**Datums, kurā pieņemts iesniedzējtiesas nolēmums:**

2023. gada 1. novembris

Prasītāja:

Mgr. L. H.

Atbildētāja:*Ministerstvo zdravotnictví***Pamatlietas priekšmets**

Pamatlieta attiecas uz *Ministerstvo zdravotnictví* (Veselības ministrija, Čehijas Republika) (turpmāk tekstā – “atbildētāja”) kasācijas sūdzību par *Městský soud v Praze* (Prāgas pilsētas tiesa, Čehijas Republika) (turpmāk tekstā – “pilsētas tiesa”) spriedumu, ar ko tika atcelts atbildētājas lēmums, kā arī par *ministr zdravotnictví* (veselības ministrs, Čehijas Republika) lēmumu par tiesībām uz informāciju, uz ko atsaucās prasītāja.

Lūguma sniegt prejudiciālu nolēmumu priekšmets un juridiskais pamats

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu saskaņā ar LESD 267. pantu ir par to, vai gadījumā, kad tiek nosūtīta informācija par juridiskas personas uzņēmējdarbību, kura ietver arī fiziskas personas datus, runa ir tikai par tādu personas datu apstrādi, kas skar juridiskas personas, vai arī tādu personas datu apstrādi, kas skar fiziskas personas, un gadījumā, ja tiek atzīts, ka runa ir arī par tādu personas datu apstrādi, kas skar fiziskas personas, vai informāciju var nosūtīt tikai tad, kad ir izpildītas prasības, kas pārsniedz tiesisko regulējumu, kurš ir noteikts Eiropas Parlamenta un

Padomes Regulā (ES) 2016/679 (2016. gada 27. aprīlis) par fizisku personu aizsardzību attiecībā uz personas datu apstrādi un šādu datu brīvu apriti un ar ko atceļ Direktīvu 95/46/EK (Vispārīgā datu aizsardzības regula) (OV 2016, L 119, 1. lpp.; turpmāk tekstā – “VDAR”).

Prejudiciālie jautājumi

- 1) Vai fiziskas personas, kas ir juridiskas personas valdes loceklis vai pārstāvis, vārda, paraksta un kontaktinformācijas datu nosūtīšana, kas notiek vienīgi ar mērķi identificēt juridisku personu (personu, kas ir tiesīga rīkoties tās vārdā), ir uzskatāma par fiziskas personas “personas datu” apstrādi VDAR 4. panta 1) punkta izpratnē un tādējādi ietilpst VDAR piemērošanas jomā?
- 2) Vai valsts tiesību akts, tostarp tiesu pastāvīgā judikatūrā, var noteikt, ka administratīvā iestāde ir tiesīga piemērot tieši piemērojamu Savienības regulu, konkrēti, VDAR 6. panta 1. punkta c) apakšpunktu vai – attiecīgā gadījumā – e) apakšpunktu, tikai tad, kad ir izpildīti papildu nosacījumi, kas neizriet no pašas regulas formulējuma, bet kas faktiski paplašina datu subjekta aizsardzības līmeni, konkrēti, kad ir izpildīts nosacījums par valsts iestādes pienākumu iepriekš informēt datu subjektu par pieprasījumu nosūtīt viņa personas datus trešajai personai?

Atbilstošās Savienības tiesību normas

Eiropas Parlamenta un Padomes Regula (ES) 2016/679 (2016. gada 27. aprīlis) par fizisku personu aizsardzību attiecībā uz personas datu apstrādi un šādu datu brīvu apriti un ar ko atceļ Direktīvu 95/46/EK (Vispārīgā datu aizsardzības regula), turpmāk tekstā – “VDAR”, 14. apsvēruma otrais teikums, 4. panta 1. punkts, 6. panta 1. punkta a), c) un e) apakšpunkts

Atbilstošās valsts tiesību normas

Zákon č. 106/1999 Sb., o brývném pieeju k informacím (Likuma Nr. 106/1999 par brīvu piekļuvi informācijai) (turpmāk tekstā – “Likums Nr. 106/99”) 2. panta 1. punkts (atbildīgie subjekti), 3. pants (pienākums sniegt informāciju).

8.a panta 1. punktā ir noteikts: “Informāciju par personas tiesībām, personas darbību, īpašībām, kas ļauj identificēt konkrētu personu, un fiziskas personas privātumu atbildīgais subjekts sniedz tikai atbilstoši tiesību aktiem, kas reglamentē to aizsardzību.”

8.a panta 2. punktā ir noteikts: “Atbildīgais subjekts izsniedz publiskas personas, amatpersonas vai valsts pārvaldes iestādes darbinieka personas datus, kas norāda uz viņa sabiedrisko vai profesionālo darbību vai viņa funkciju vai ieņemamo amatu.”

Īss pamatlietas faktu izklāsts un lietas dalībnieku argumenti

- 1 Prasītāja pieprasīja atbildētājam kā atbildīgajam subjektam sniegt šādu informāciju atbilstoši Likumam Nr. 106/99: i) atbildīgā subjekta noslēgtos testu, kas izmantoti, lai pārbaudītu to, vai izmeklējamā persona ir inficēta ar SARS-CoV-2 slimību, pārdošanas līgumus un ii) atbildīgā subjekta saņemto produkta (testa) sertifikātu, kas apliecina, ka šo produktu drīkst lietot Eiropas Savienības vai Čehijas Republikas teritorijā, lai pārbaudītu to, vai izmeklējamā persona ir inficēta ar SARS-CoV-2 slimību. Prasītāja lūdza sniegt informāciju par to personu identifikāciju un parakstu, kuras bija izdevušas atsevišķus sertifikātus.
- 2 Atbildētāja nolēma daļēji noraidīt šo pieprasījumu. Lai gan atbildētāja pieprasītos sertifikātus bija iesniegusi prasītājai, tā bija ar melnu krāsu aizkrāsojusi tajos norādītos datus par (fizisku) personu, kura bija parakstījusi sertifikātus juridiskas personas vārdā. Konkrēti tika aizkrāsota šāda informācija: vārds, uzvārds, paraksts, funkcija, ko tā veic juridiskajā personā, un vairāku sertifikātu gadījumā arī sertifikātu izdevējas sabiedrības kontaktadrese, tālruna numuri un dažos gadījumos arī tīmekļa vietņu adreses (turpmāk tekstā – “aizkrāsotā informācija”). Attiecīgie dati tika aizkrāsoti, lai aizsargātu to fizisko personu personas datus, kuras attiecīgajos sertifikātos norādītas kā personas, kas rīkojas attiecīgo juridisko personu vārdā.
- 3 Prasītāja pārsūdzēja minēto lēmumu veselības ministram, kurš ar 2020. gada 15. septembra lēmumu atstāja spēkā atbildētājas lēmumu.
- 4 Pilsētas tiesa atcēla gan atbildētājas lēmumu, gan veselības ministra lēmumu. Tiesa konstatēja, ka – lai gan aizkrāsotie dati ir personas dati VDAR 4. panta 1) punkta izpratnē, kas ļauj identificēt fizisku personu minētā VDAR noteikuma izpratnē –, tā nepiekrīta atbildētājas secinājumam, ka nav piemērojams neviens no VDAR 6. panta 1. punktā minētajiem datu subjektu personas datu apstrādes likumīguma gadījumiem. Pilsētas tiesa ņēma vērā, ka administratīvās iestādes nemēģināja sazināties ar attiecīgajiem datu subjektiem par viņu personas datu nosūtīšanu prasītājai. Šajā ziņā pilsētas tiesa atsauca uz iesniedzējtiesas judikatūru par informācijas nodošanu saskaņā ar Likumu Nr. 166/99, no kuras izriet i) administratīvo iestāžu pienākums, bez nepamatotas kavēšanās, paziņot datu subjektam, ka atbildīgais subjekts plāno nosūtīt informāciju par viņu trešajai personai, un ii) potenciāli ieinteresēto personu tiesības paust viedokli par šādu informācijas nosūtīšanu. Atbildīgajam subjektam būtu jāņem vērā attiecīgo personu viedoklis un jāizdara no tā secinājumi, kas ietekmē turpmāko rīcību.
- 5 Pilsētas tiesa turklāt norādīja, ka atbildētāja savu iepriekš minēto pieprasījumu pamatoja ar nepietiekami konstatētiem faktiem. Pilsētas tiesas ieskatā administratīvo iestāžu atteikums nosūtīt prasītājai attiecīgos datus var būt procesuāls pārkāpums, kas var ietekmēt to lēmumu likumīgumu. Turklāt atbildētāja nav noskaidrojusi nevienas no personām, kuru personas datus tā atteicās nosūtīt prasītājai, viedokli par šādu datu nosūtīšanu prasītājai, tādēļ tā pat nevarēja saņemt attiecīgo personu piekrišanu šādai nosūtīšanai saskaņā ar VDAR

6. panta 1. punkta a) apakšpunktu; tajā pašā laikā atbildētāja nepiešķir šīm personām procesa dalībnieku statusu saskaņā ar *správní řád* (Administratīvā procesa kodeksa) 27. panta 2. punktu.

- 6 Atbildētāja uzskata, ka pilsētas tiesas nostāja, ka datu subjektiem ir jābūt valsts administratīvā procesa dalībniekiem, ir kļūdaina. Pēc tās domām, lai gan administratīvā iestāde var paziņot datu subjektam, ja tā uzskata to par lietderīgu, tomēr runa nav par dalību administratīvajā iestādē uzsāktajā procesā, pat pēc analogijas. Atbildētājas ieskatā administratīvās iestādes lēmums neizmantojot šādu iespēju informēt datu subjektu nevar būt uzskatāms par tās administratīvā lēmuma procesuālu kļūdu.
- 7 Šajā ziņā atbildētāja papildus norāda, ka šajā lietā datu subjekti (t. i., fiziskās personas, kuru dati sertifikātos ir aizkrāsoti) darbojas Kīnas Tautas Republikas un Lielbritānijas un Ziemeļīrijas Apvienotās Karalistes teritorijā, kur ir reģistrētas juridiskās personas, kas izdeva sertifikātus, un ka atbildētājas rīcībā nav šo fizisko personu kontaktinformācijas. Tādējādi, atbildētājas ieskatā, prasība informēt šādas personas ir praktiski neizpildāma. Turklāt, ja datu subjektiem būtu jābūt tiešiem vai netiešiem procesa par personas datu nosūtīšanu dalībniekiem, šķiet, ka administratīvajai iestādei būtu jāizsniedz viņiem arī apstrīdētais lēmums, kas nav iespējams, ja nav informācijas par viņu dzīvesvietu ārvalstīs.
- 8 Prasītāja apgalvo, ka tā nav uzskatījusi, ka aizkrāsotie juridiskās personas ietvaros darbojošās fiziskās personas dati ir fiziskas personas dati. Tā turklāt atsaucas uz VDAR 14. apsvērumu, kurā no regulas piemērošanas jomas ir izslēgta “tāda personas datu apstrāde, kas skar juridiskas personas”. To, ka fiziska persona, kas ir pilnvarota rīkoties juridiskas personas vārdā, paraksta sertifikātu tās vārdā, nevar uzskatīt par fiziskas personas personisku darbību.

Īss lūguma sniegt prejudiciālu nolēmumu motīvu izklāsts un prejudiciālo jautājumu analīze

- 9 Pirmais prejudiciālais jautājums attiecas uz robežu starp “fizisku personu personas datiem”, t. i., datu subjektu personas datiem saskaņā ar VDAR 4. panta 1) punktu, kuriem ir piemērojama regula, ja ir izpildīti citi nosacījumi, un “juridisko personu personas datiem”, kuras saskaņā ar VDAR 14. apsvērumu neietilpst regulas piemērošanas jomā. Informācijas pieprasījuma mērķis nebija iegūt fiziskas personas datus, bet tikai pārbaudīt tās juridiskās personas darbību, kuras vārdā rīkojas konkrētā fiziskā persona.
- 10 Iesniedzējtiesa norāda, ka, ņemot vērā informācijas pieprasījuma jēgu un mērķi, kā arī šajā lietā izpausto datu raksturu, aizkrāsotie dati varētu tikt uzskatīti par juridiskas personas datiem. Tādā gadījumā šāda situācija neietilptu VDAR materiālajā piemērošanas jomā, jo tiek pieprasīti tikai juridiskas personas dati, un tas notiek saistībā ar informācijas pieprasījumu, kas attiecas tikai uz juridiskas personas darbību. Tāpēc konkrētas fiziskas personas, kas ir pilnvarota rīkoties juridiskas personas vārdā, vārds un funkcijas, ko tā veic, loģiski būtu jāuzskata par

juridiskas personas “kontakthinformāciju” VDAR 14. apsvēruma otrā teikuma izpratnē.

- 11 Tomēr iesniedzējtiesa ir informēta arī par šādu apstākļu esamību:
- 12 Pirmkārt, Tiesas judikatūrā vienmēr tiek uzsvērts, ka VDAR stūrakmens ir nodrošināt efektīvu un pilnīgu fizisko personu pamattiesību un pamatbrīvību aizsardzību, jo īpaši tiesību uz privātās dzīves neaizskaramību saistībā ar personas datu apstrādi aizsardzību¹. Tāpēc VDAR galvenie jēdzieni, piemēram, “personas dati”, “apstrāde” un “pārzinis”, ir jāinterpretē ļoti plaši². Tāpat ir jāmin 2017. gada 20. decembra spriedums lietā *Nowak*³, kurā Tiesa secināja, ka “personas dati” ir arī rakstiskās atbildes, ko eksaminējamā persona sniegusi profesionālās kvalifikācijas eksāmenā, un jebkādas eksaminētāja piezīmes par šīm atbildēm. Tāpēc ir skaidrs, ka – nosakot VDAR piemērošanas jomu – jēdziena “personas dati” interpretācija VDAR ir ļoti plaša.
- 13 Otrkārt, lai gan VDAR 14. apsvēruma otrajā teikumā, šķiet, ir noraidoša veidā definēta VDAR piemērošanas joma, it īpaši VDAR 4. panta 1) punkta kontekstā, minētais apsvērums netika sevišķi ņemts vērā, ne nosakot materiālās piemērošanas jomas robežas VDAR 2. pantā, ne VDAR 4. pantā ietvertajās definīcijās, ne arī citos (juridiski saistošos) VDAR noteikumos. Šajā ziņā no Tiesas pastāvīgās judikatūras izriet, ka Savienības leģislatīvo aktu apsvērumi var precizēt konkrēta tiesību akta saistošā noteikuma noteiktu interpretāciju vai dot norādes šai interpretācijai, bet tiem pašiem par sevi nav normatīva spēka. Tie nav juridiski saistoši noteikumi, kurus var piemērot patstāvīgi⁴.
- 14 Treškārt, šķiet, ka Tiesa 2017. gada 9. marta spriedumā *Salvatore Manni*⁵ ir atzinusi, ka informācija attiecībā uz identificētu vai identificējamu fizisku personu ir “personas dati” iepriekš spēkā esošo tiesību aktu (šobrīd Direktīvas 95/46/EK; turpmāk tekstā – “Direktīva 95/46”) izpratnē. Tomēr minētās lietas apstākļi atšķīrās gan faktiskā, gan juridiskā ziņā.
- 15 Ceturtkārt, pēc sprieduma *Manni* stājās spēkā VDAR, kura ar 14. apsvērumu izslēdza tādu personas datu apstrādi, kas skar juridiskas personas, no minētās

¹ Skat. spriedumus, 2014. gada 13. maijs, *Google Spain un Google*, C-131/12, EU:C:2014:317, 53. punkts (turpmāk tekstā – “spriedums *Google*”), kā arī 2017. gada 27. septembris, *Puškār*, C-73/16, EU:C:2017:725, 38. punkts.

² Skat. spriedumus, *Google*, 34. punkts, kā arī 2018. gada 5. jūnijs, *Wirtschaftsakademie Schleswig-Holstein*, C-210/16, EU:C:2018:388, 28. punkts.

³ C-434/16, EU:C:2017:994, 62. punkts.

⁴ Skat., piemēram, spriedumus: 2005. gada 12. jūlijs, *Alliance for Natural Health u.c.*, C-154/04 un C-155/04, EU:C:2005:449, 91., 92. punkts; 2011. gada 21. decembris, *Ziolkowski un Szeja*, C-424/10 un C-425/10, EU:C:2011:866, 42., 43. punkts, vai 2018. gada 25. jūlijs, *Confédération paysanne u.c.*, C-528/16, EU:C:2018:583, 44.–46., 51. punkts.

⁵ C-398/15, EU:C:2017:197, 34. punkts (turpmāk tekstā – “spriedums *Manni*”).

regulas piemērošanas jomas jeb to apstiprināja. Šādā veidā no noraidoša viedokļa tika definētas robežas, kas nebija skaidri iezīmētas Direktīvas 95/46 apsvērumos, tāpēc tās nebija ņemtas vērā arī citētās *Manni* lietas spriedumā. VDAR 14. apsvērumu var uzskatīt arī par Savienības likumdevēja nodoma izpausmi nedaudz šaurāk nekā iepriekš definēt ar VDAR garantētās aizsardzības apjomu. Šajā ziņā tomēr rodas jautājums, cik lielā mērā VDAR regulējumam šajā konkrētajā jautājumā ir jābūt identiskam iepriekšējai Direktīvai 95/46.

- 16 Piektkārt, pat ja “personas datu, kas attiecas uz juridiskām personām”, gadījumā *de facto* būtu runa par interpretācijas rezultātā ieviestu izņēmumu, kas pēc tam, šķiet, būtu jāņem vērā, interpretējot VDAR 4. panta 1) punktu *a contrario*, tad pastāv Tiesas pastāvīgā judikatūra, kurā ir uzsvērts, ka jebkurš VDAR piemērošanas izņēmums ir jāinterpretē strikti un šauri, it īpaši ņemot vērā VDAR 2. panta 2. punkta interpretāciju⁶.
- 17 Tādējādi, ņemot vērā iepriekš minēto, iesniedzējtiesa turpina uzskatīt, ka dati, kas attiecas uz juridiskās personas pārstāvi, drīzāk ir dati, kas attiecas uz juridisku personu, nevis tās fiziskās personas dati, kas pārstāv juridisku personu, lai gan tā arī atzīst, ka šis Savienības tiesību interpretācijas jautājums rada šaubas. Turklāt atbildei uz uzdoto jautājumu var būt nozīmīga ietekme, kas pārsniedz šī strīda un konkrētās informācijas nosūtīšanas ietvaru, cita starpā attiecībā uz vairāku reģistru un uzskaišu uzturēšanu dalībvalstīs, kā arī uz publisku piekļuvi informācijai par juridiskām personām. Tādējādi Tiesai būtu jānosaka vadlīnijas, uz kuru pamata VDAR piemērošanas jomas attiecināmība būtu jānoliedz attiecībā uz datiem, kas attiecas uz juridiskām personām, kas galu galā nereti būs arī fizisko personu dati, kuras vai nu rīkojas juridiskās personas vārdā, vai tieši to veido.
- 18 Kopumā iesniedzējtiesa secina, ka – lai gan tā izprot prasību efektīvi aizsargāt fizisko personu personas datus –, tā uzskata, ka šīs intereses nevar vienpusēji un savā ziņā mehāniski dominēt pār citām leģitīmām interesēm, piemēram, pārredzamību un publisku piekļuvi informācijai, kas pašās Savienības primārajās tiesībās ir atzītas par konstitucionālām vērtībām attiecībā uz Savienības iestādēm (LESD 15. panta 3. punkts). Iesniedzējtiesa uzskata, ka VDAR 4. pantā ietvertie jēdzieni nav jāinterpretē abstrakti, atraujot tos no apstākļiem un neatsaucoties uz konkrētu personas datu apstrādes darbību, bet tas ir jā dara, ņemot vērā konkrētās apstrādes darbības kontekstu un mērķi, kā to Tiesa ir pieņēmusi arī 2019. gada 29. jūlija spriedumā lietā *Fashion ID GmbH*⁷ attiecībā uz “pārziņa” definīciju VDAR 4. panta 7.) punkta izpratnē. Pretēja pieeja novestu pie VDAR interpretācijas absolūtisma, kura rezultātā VDAR piemērošanas jomā tiktu

⁶ Skat., piemēram, spriedumus, 2020. gada 9. jūlijs, *Land Hessen*, C-272/19, EU:C:2020:535, 68. punkts; 2003. gada 20. maijs, *Österreichischer Rundfunk u.c.*, C-465/00, C-138/01 un C-139/01, EU:C:2003:294, 39.–47. punkts; 2021. gada 22. jūnijs, Latvijas Republikas Saeima (Pārkāpumu uzskaites punkti), C-439/19, EU:C:2021:504, 61.–72. punkts.

⁷ Skat. spriedumu, 2019. gada 29. jūlijs, *Fashion ID*, C-40/17, EU:C:2019:629; turpmāk tekstā – “spriedums *Fashion ID*”.

iekļauta jebkāda starppersonu saziņa, kas pēc būtības ir informācijas apmaiņa, neatkarīgi no tā, uz ko tā attiecas.

- 19 Ja pieņemam tikko minēto skatījumu uz īpašiem apstrādes gadījumiem, tad šajā lietā kļūst skaidrs, ka informācijas pieprasījums nebija vērsts uz fizisku personu datu iegūšanu, bet gan attiecās tikai uz informācijas par juridiskām personām nosūtīšanu. Informācija par to, kas ir pilnvarots rīkoties juridiskas personas vārdā un kas ir parakstījis sertifikātu tās vārdā, ir informācija, kas attiecas uz konkrēto juridisko personu VDAR 14. apsvēruma kopsakarā ar VDAR 4. panta 1) punktu izpratnē, interpretējot to saprātīgi un ņemot vērā tā kontekstu.
- 20 Otrais prejudiciālais jautājums attiecas uz valsts pārvaldes iestāžu pienākumu pirms informācijas nosūtīšanas jautāt datu subjektiem, kuru informācija tiks nosūtīta, vai tie piekrīt šīs informācijas nosūtīšanai, un dot tiem iespēju izteikt savu viedokli par šādu nosūtīšanu.
- 21 Šis pienākums izriet no iesniedzējtiesas judikatūras, kas izriet no Likuma Nr. 106/99, tātad *pirms tika pieņemta* VDAR. Pēc tam attiecīgie VDAR noteikumi, t. i., galvenokārt 6. pants, tika *de facto* iekļauti minētajā valsts likumā šādi:
- 22 Likuma Nr. 106/99 8.a panta 1. punktā ir noteikts, ka fiziskas personas datu nosūtīšana ir atkarīga no šo datu apstrādes atbilstības tiesību normām, kas reglamentē šādu datu aizsardzību, t. i., pašlaik VDAR. Praksē tas nozīmē, ka – lai atbildīgais subjekts varētu nosūtīt personas datus vai citu informāciju, kas attiecas uz fiziskas personas personību –, šādai personas datu apstrādei, ko veic atbildīgais subjekts, ir jāatbilst personas datu apstrādes noteikumiem saskaņā ar VDAR 6. pantu un, pakārtoti, citiem VDAR noteikumiem. Tādējādi ir jāpastāv vienam no apstrādes likumīguma gadījumiem saskaņā ar VDAR 6. panta 1. punkta a)–f) apakšpunktu. Likuma Nr. 106/99 8.a panta 2. punktā ir paredzēts izņēmums no šīs prasības, kas tomēr nav piemērojams šajā lietā.
- 23 Tomēr saskaņā ar valstu administratīvo tiesu iepriekšējo judikatūru, veicot jebkādu apstrādi, t. i., arī tādu, kas nav minēta VDAR 6. panta 1. punkta a) apakšpunktā (apstrāde ar datu subjekta piekrišanu), datu subjektam bija jāpaziņo, ka pārzinis ir saņēmis datu nosūtīšanas pieprasījumu, un jāaicina datu subjekts izteikt savu viedokli. Šajā ziņā ir jāuzsver, ka tiesu judikatūrā nav prasīta datu subjekta “piekrišana”, bet tikai datu subjekta informēšana par pieprasījuma saņemšanu un datu subjekta “aicināšana izteikt savu viedokli”. Tādējādi procedūra, kas prasīta, pamatojoties uz šo judikatūru, attiecas arī uz gadījumiem, kas aprakstīti VDAR 6. panta 1. punkta c) vai e) apakšpunktā, kuri varētu būt piemērojami šajā lietā, un tādējādi arī uz situācijām, kad saskaņā ar VDAR nav nepieciešama datu subjekta piekrišana.
- 24 Tomēr gadījumos, uz kuriem neattiecas VDAR 6. panta 1. punkta a) apakšpunkts, lēmums par pieprasīto personas datu nosūtīšanu vai nenosūtīšanu ir tikai un vienīgi pārzinā pienākums, un par to ir atbildīgs tikai pārzinis. VDAR 6. panta

1. punktā principā nav paredzēts (un nav arī izslēgts), ka pārzinim ir arī jāvērsas pie datu subjekta, lai paziņotu tam, ka viņš plāno nosūtīt tā personas datus trešajai personai, un tādējādi sākt ar viņu sava veida iepriekšēju un informatīvu dialogu.
- 25 Izvērtējot šī pienākuma esamību, iesniedzējtiesa balstījās uz datu subjektu tiesībām uz pašnoteikšanos attiecībā uz informāciju un nepieciešamību līdz minimumam samazināt iejaukšanos datu subjektu privātajā sfērā. Tādi paši nosacījumi ir VDAR 4. apsvēruma pamatā un iepriekš minētās Tiesas judikatūras par šīs regulas interpretāciju pamatā (šī lūguma sniegt prejudiciālu nolēmumu 12. punkts). Tādējādi var apgalvot, ka pienākums paziņot datu subjektam par tā informācijas pieprasījumu īsteno dažus no VDAR 5. pantā noteiktajiem personas datu apstrādes principiem. Šajā ziņā iesniedzējtiesa norāda uz i) personas datu apstrādes pārredzamības principu saskaņā ar VDAR 5. panta 1. punkta a) apakšpunktu un ii) faktiskā tvērumā, ņemot vērā datu pārziņa faktiskās grūtības pienācīgi informēt attiecīgās personas un saņemt viņu viedokli, datu minimizēšanas principu saskaņā ar VDAR 5. panta 1. punkta c) apakšpunktu. Tāpēc varētu apgalvot, ka – lai gan šajos gadījumos atbildīgā subjekta pienākums informēt datu subjektu pārsniedz VDAR noteikto –, tas atbilst tās būtībai un mērķim nodrošināt augstu datu subjektu aizsardzības līmeni.
- 26 Tomēr ir problemātiski attiecināt aprakstīto pienākumu uz visiem datu apstrādes gadījumiem saskaņā ar VDAR 6. panta 1. punktu un tādējādi arī uz gadījumu, kad administratīvajai iestādei pašai ir jāizvērtē visa situācija. Kopš brīža, kad stājās spēkā VDAR un ir noregulēta visa problemātika tieši un prioritāri piemērojamā Savienības regulā (nevis direktīvā, kā tas bija iepriekš), administratīvo iestāžu procesam principā visā Savienībā būtu jābūt vienādam un tam būtu jāpiemēro vienādi noteikumi. Visbeidzot, vienāda līmeņa personas datu aizsardzība visā Savienībā ir vērsta uz to, lai nodrošinātu šādu datu brīvu apriti saskaņā ar vienotu tiesisko regulējumu (skat. arī VDAR 2. apsvērumu).
- 27 Lai gan nav veikta pilnīga saskaņošana, kā tas bija Direktīvas 95/46⁸ gadījumā, šī tiesību joma tagad ir vienādotā Savienības līmenī ar regulas palīdzību. Attiecīgi dalībvalsts vairs nevar noteikt, ka tieši piemērojamas Savienības regulas piemērošana valsts līmenī ir atkarīga no papildu nosacījumiem, kuri neizriet no paša Savienības tiesību akta un katrā dalībvalstī pēc būtības būs atšķirīgi. Šādā veidā dalībvalsts radītu sistēmu, kurā papildu procesuālo nosacījumu dēļ personas datu apstrāde un piekļuve tiem būtu potenciāli sarežģītāka nekā citās dalībvalstīs.
- 28 Visbeidzot, iesniedzējtiesa norāda arī uz grūtībām vai neiespējamību pēc analogijas padarīt datu subjektus par dalībniekiem jebkurā valsts procesā, kura rezultātā, iespējams, kādi personas dati var tikt nosūtīti. VDAR 1. panta 1. punkta normas kopsakarā ar VDAR 4. panta 1) punktu, interpretējot tos, ņemot vērā VDAR 14. apsvēruma pirmo teikumu, faktiski nozīmē, ka VDAR paredzētā aizsardzība attiecas uz visu fizisko personu personas datu apstrādi neatkarīgi no viņu valstspiederības vai dzīvesvietas. Tomēr automātiski pieprasīt, lai tiktu

⁸ Skat. spriedumu *Fashion ID*, 54. punkts.

ievērots pienākums informēt attiecīgo datu subjektu un iepriekš ar to apspriesties, globālā mērogā ir sarežģīti vai neiespējami gan ģeogrāfiskā, gan vienkārši kvantitatīvā ziņā. Šajā lietā pieprasītie dati attiecas uz juridiskām personām, kas reģistrētas tikai dažās pasaules valstīs ārpus Eiropas Savienības. Tomēr vairākas personas datus saturošas datu kopas var attiekties uz simtiem vai tūkstošiem personu no dažādām valstīm. Šādā gadījumā līdzīga rakstura pieprasījumi un iepriekšēja apspriešanās nav iespējama.

- 29 Visbeidzot iesniedzējtiesa piebilst, ka gadījumā, ja Tiesa uz pirmo jautājumu par VDAR materiālo piemērošanas jomu atbildēs noliedzoši, otrs jautājums šajā lietā zaudēs jēgu.

DARBA VERSIJA